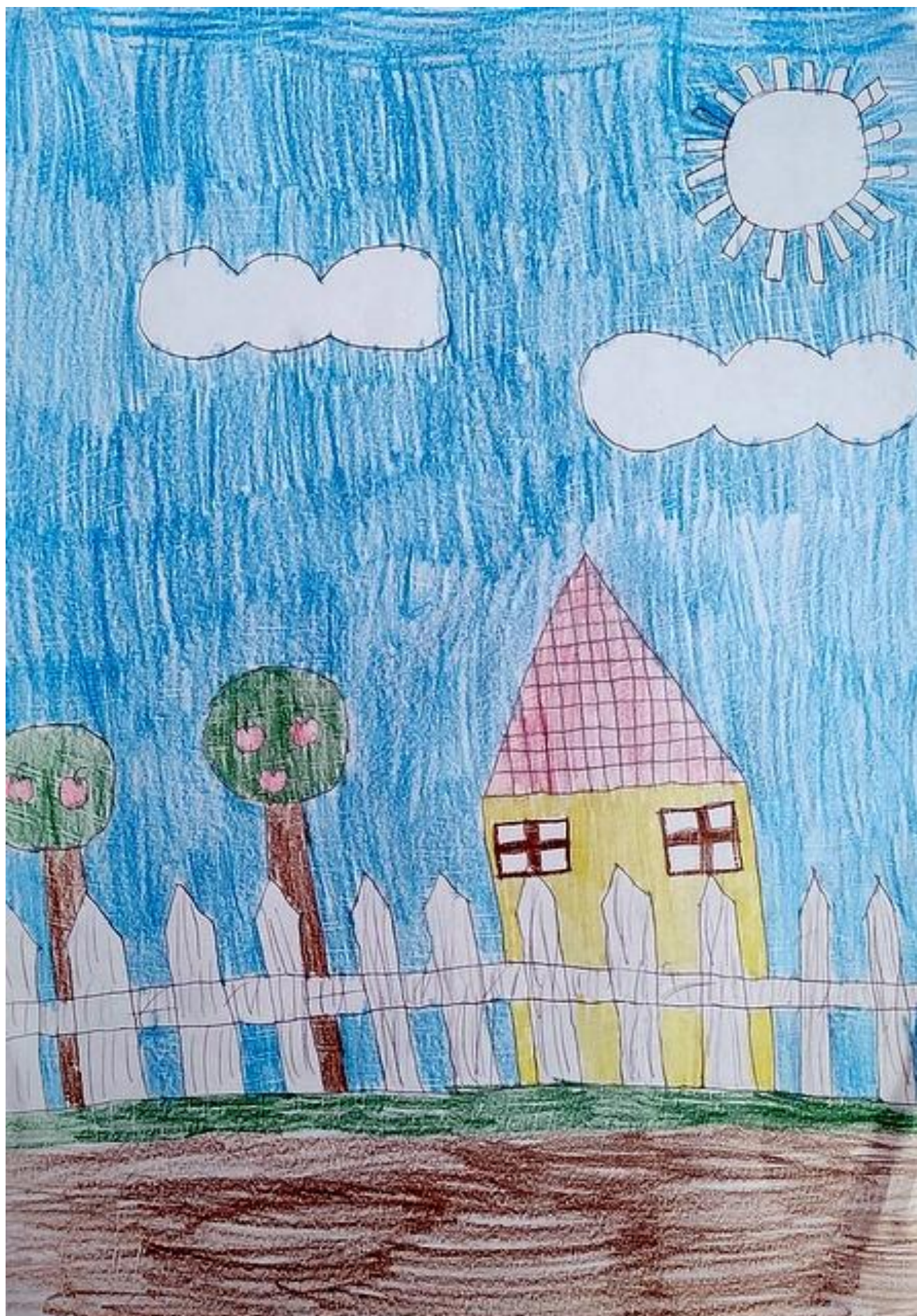

Себични музичар

Составили, драматизовали и извели ученици III₄ и III₅.

Наратор: У селу на брежуљку поред школе налази се велика лепа кућа. Око куће је велико двориште пуно разних воћака, јабука, крушака и касија. По ивицама дворишта расту жбунови предивног цвећа као природна ограда која одваја двориште од пута. Био је јун, ближио се крај школе, кајсије су таман сазреле.

Деда: Децо, да ли сте чули?

Лена и Милена: Шта?

Деда: Враћа се господин Павле у село, у своју кућу.

Милена: Деда, ко је господин Павле?

Деда: Ишао је са мном у школу. Он је рођен овде и живео је у оној кући на брду до петнаесте године. Кад је завршио школу, отишао је у град и постао познати музичар. Годинама је путовао светом, свирао је на концертима у великим градовима и није долазио овде. Није имао времена. Сада је у пензији и решио је да се врати.

Лена: Како то знаш?

Деда: Послао је писмо баки и мени. Бака сређује кућу за његов долазак. Стиже сутра.

Лена: Како то да деца могу да се играју у оној лепој башти и да целог лета једу воће?

Деда: Још у време када су његови родитељи били живи, двориште куће је било отворено за децу која су су после школе одлазила тамо и играла се. Тај обичај је настављен и када нико више није живео тамо.

Лена: Да ли он зна да се ми тамо играмо?

Деда: Не знам. Никад није питао шта се дешава. Било је важно само да бринемо о кући и воћњаку.

Милена: Да ли он има унуче и породицу?

Деда: Не, није се никад женио.

Милена: Значи да ће живети сам у кући.

Наратор: Вест о повратку господина Павла пронела се брзо кроз село. Деца су наредних дана одлазила у двориште, помало бојажљиво и гледала у прозоре куће очекујући да виде великог музичара.

Лена: Ништа се не чује. Мени се чини да је и даље нема никога.

Милена: Ту је господин Павле. Рекла ми је баба.

Павле: Децо, шта радите овде? Зашто галамите?

Милена: Играмо се. Дошли смо да видимо и да ли има зрелих кајсија.

Павле: Немојте више долазити. Ово је моја кућа и моје двориште.

Наратор: Следећег дана су дошли радници и довели велику гвоздену капију и много цигли. Убрзо је подигнут зид око дворишта и намештена висока капија.

Милена: Данас сам ишла до капије. Закључана је. Више не можемо унутра.

Лена: Деда, зашто је подигнута ограда?

Деда: Павлу сметају деца. Није он навикао на галаму и на то да се неко мува по дворишту.

Милена: Где ћемо се ми играти?

Деда: Имате цело село. Наћи ћете неко друго место.

Наратор: Лето је пролазило. Деца су се питала како је у лепој башти у којој су хлад правиле јабуке и крушке. Једног дана пролазили су поред зида и ограде. (*Чује је грмљавина.*) Сви су изненађено погледали у небо које је било потпуно плаво.

Душан: Ово је врло чудно.

(*Поново се чује грмљавина.*)

Душан: Хајдемо до капије да видимо шта се дешава у дворишту.

Лена: Па, има неког у дворишту.

Ана: Мора да је то господин Павле. Изгледа као ваш деда.

Милена: Они су вршњаци, ишли су заједно у школу.

Лука: Некако чудно хода. Шта мислите?

Милена: Можда му није добро.

Лена: Видите, пао је.

Лука: Морамо да му помогнемо.

Лена: (*Пење се на зид и прескаче ограду.*): Срећом да има попречних шипки на које можеш да станеш и прескочиш ограду. Није тешко. Хајде!

Милена: Да ли сте добро?

Павле: Донесите ми воду.

Милена: Ево ја ћу, знам где је кухиња.

Павле: Нађите моје лекове. Ту су у цењу.

Лена: Ево бочице, нашла сам.

Павле: Хвала.

Лена: Да ли вам је боље.

Ана: Хајде да вас одведемо до оне столице у хладу. (*Дечаци помажу Павлу да дође до столице.*)

Павле: Превише је топло данас. Зато ми је било лоше.

Лена: Како сте?

Павле: Сад сам добро. Децо, како сте ушли?

Лука: Прескочили смо ограду. Не може нас ни она зауставити.

Павле: Како сте се нашли овде баш сада?

Димитрије: Чули смо чудну грмљавину и то је био знак да треба да погледамо шта се дешава у дворишту.

Павле: Громови су вас довели овде са разлогом.

Душан: Јесу.

Димитрије: Знао сам да је нешто важно кад тако грми.

Милена: Каква се то музика чује?

Павле: То је плоча са мог концерта.

Лена: Који инструмент свирате?

Павле: Свирам клавир и кларинет.

Ана: Стварно?!

Павле: Да, да ли волите музику?

Милена: Аха. Завршила сам први разред музичке школе. Мама ме води у град два пута недељно. Проблем је што тамо морам да вежбам, јер немамо клавир у кући.

Павле: Да ли би волела да свираш клавир у мојој кући?

Милена: Деда ми је рекао да не волите дечију галаму.

Павле: Па, нећемо сад о томе. Данас сам схватио да ми баш прија присуство деце. Хајде да уђемо. Момци, идите у воћњак и наберите јабуке и крушке.

(Дечац одлазе у воћњак, беру воће и враћају се.)

Ана: Баш вам је лепа кућа.

Павле: Могу ли сада ја вама нешто да одсвирам?

(Павле свира.)

Лука: Лепо нам је овде код вас, али време је да идемо кући.

Павле: Дођите сутра и поведите своје другове. Можете се играти у дворишту.

Ана: Довиђења. Видимо се сутра.

Павле: Довиђења.

Наратор: Деца су се вратила у воћњак. У септембру је у кући почела да ради музичка школа. Деда Павле, како су га звала деца, водио је ту школу и учио сеоску децу да свирају и уживају у музици.

